

af Deputationer, og jeg har da i det hele taget svaret ret imødekommende. Jeg er nemlig ikke nogen Modstander af at tage Spørgsmaalet op, og selve den Diskussion, der har fundet Sted i Dag, kan være en Grund for mig til at tage under Overvejelse, om der skulde kunne udrettes noget, idet jeg maaske tør betragte de Udtalelser, der ere faldne i Dag, som et Tegn paa, at man, saafremt der ad Aare maatte komme et Lovforslag paa dette Omraade, virkelig vil arbejde paa at naa en Forandring.

Hermed skal jeg lade dette Spørgsmaal ligge og gaa over til en Omtale af selve Lovforslaget. Den første ærede Taler udtalte sig, saa vidt jeg kunde skønne, i Grunden ret fjendtlig over for Forslaget. Han endte vel med nogle Bemærkninger om, at der maaske kunde være Tale om at faa noget ud af det, men hans Udtalelser i saa Henseende løde dog ret tvivlende. Det ærede Medlem saa saa ugunstig paa Lovforslaget, at han sagde, at man ikke skulde tro, det var praktiske Folk, der havde haft med Affattelsen at gøre. Denne Udtalelse kom mig virkelig meget forbavsende, thi der er virkelig sjældent fra Regeringens Haand udgaaet et Lovforslag, med hvilket praktiske Folk have haft saa meget at gøre som dette. Bortset fra selve Redaktionen af Lovforslaget er der ikke meget, der ikke skylder praktiske Folk sin Oprindelse. For det første er Lovforslaget fremkommet som Følge af et Andragende fra praktiske Folk, fra den sydjydske Dyrslægeförening, og denne har støttet sit Andragende og sit Forslag paa Oplysninger, indhentede rundt omkring fra forskellige Egne i Landet. Jeg vil henlede ærede Medlemmers særlige Opmærksomhed paa de Oplysninger, der findes i Bemærkningerne om de Erklæringer, der ere modtagne fra Dyrslæger i det øvrige Land. Det fremgaar heraf, at Forholdene paa dette Omraade ere forskellige i de forskellige Landsdele, og det er noget, der naturlig forklarer, hvad der ogsaa er sket i Dag, at om nogle Tilfælde, der synes at maatte kunne forekomme daglig, have nogle sagt, at det ikke sker mere, medens andre have sagt, at det sker; saa forskellige ere Forholdene i de forskellige Landsdele. I øvrigt vil jeg her paa dette Sted indflette den Bemærkning, at det egentlig ikke kommer an paa, om noget, der er urigtigt, forekommer hyppigere eller sjældnere. Selv om det kun forekommer sjældnere, er der Grund til at forbyde det, naar det finder Sted. En saadan Lov er jo ikke skreven for dem, der have fornødent Øje

for, hvad man skylder Dyrene, som behandle dem godt, og hvem det aldrig kunde falde ind at tilføje dem unødvendige Lidelser, men for dem — hvad enten de nu ere faa eller mange — som ikke gøre deres Skyldighed i saa Henseende. Og ser man paa Dyrslægeföreningens Oplysninger, kan det vel være, at der i Enkelthederne er nogen Usikkerhed, fordi man ikke har indhentet Oplysninger fra alle Landets Dyrslæger, men naar dog saa mange Mænd ere enige i, at sligt overhovedet forekommer her i Landet, kan der ikke være Tvivl om, at det forholder sig saaledes. Det praktiske Grundlag er altsaa den sydjydske Dyrslægeföreningens Henvendelse og Forslag til Justitsministeriet. Da Udarbejdelsen skulde foretages, anmodede jeg Landbrugsministeren om at udpege mig en særlig sagskyndig Mand, og han blev udtagen af det veterinære Sundhedsraad. Det er en Mand, som i en meget lang Aarrække har været i en omfattende praktisk Dyrslægevirkomhedovre i Jylland, saa ogsaa i saa Henseende har Sagskundskaben været repræsenteret. Det udarbejdede Lovforslag har været forelagt det veterinære Sundhedsraad, og dette har tiltraadt det med nogle Bemærkninger, og disse Bemærkninger ere næsten alle sammen blevne tagne til Følge. Kun paa to enkelte Punkter har jeg ikke ment at kunne følge Raadet. Derimod indeholdes dets Bemærkninger i Motiverne til Lovforslaget. Og til den almindelige Henvendelse fra Dyrslægeföreningen have sluttet sig de samvirkende danske Landboföreninger, som ikke have fundet noget at bemærke imod Dyrslægeföreningens Forslag. Endvidere har der været indhentet Erklæring fra Landhusholdningsselskabet, som i alt væsentligt har sluttet sig til Forslaget og kun gjort nogle enkelte Bemærkninger, som ere blevne tagne til Følge. Jeg tror derfor at kunne sige, at naar det ærede Medlem har faaet det Indtryk af Lovforslaget, at det er et Arbejde, som alene skylder Usagskundskaben sin Oprindelse, er denne Holdning vel væsentlig grundet i, at det ærede Medlem ikke har rigtig Lyst til at lovgive paa dette Omraade.

Hvad i øvrigt angaar det ærede Medlems Udtalelser, vare de jo nærmest rettede mod §§ 1—6 undtagen § 5, som jeg ikke tror, han talte om, nemlig mod, hvad der vedrører Transport af levende Dyr. Jeg maa dog gøre opmærksom paa Konstruktionen af disse Paragraffer. § 1, 1ste Membrum, angiver det almindelige Synspunkt for, hvad der skal iagttages ved Transporten af levende Dyr, hvorefter føl-